

Οριάν – Αθήνα, 2015

ΤΗΝ ξυπνάει το γουργούρισμα της δεκοχτούρας. Η Οριάν ανοίγει τα μάτια. Τη νύχτα δεν κλείνει τα παραθυρόφυλλά της, για να αντιληφθεί το ξημέρωμα. Η αφή του αυγινού φωτός την εγείρει. Είναι η ώρα που κατεβαίνει στην παραλία. Δεν κολυμπάει. Πάνε χρόνια τώρα που δεν βάζει το σώμα της στο θαλασινό νερό. Έχει αλλάξει η σχέση της με τη θάλασσα. Απλώς αφήνει τα πόδια της στο χάδι του φλοίσβου και αμπώχνει την άμπωτη της μνήμης να ανταμωθεί με τις ακτές της Βηρυτού. Σηκώνεται από το κρεβάτι και ντύνεται γοργά. Παίρνει μαζί της ζεστό καφέ στο θερμός. Ετοιμάζει το τουμπεκί του μικρού της ναργιλέ και κατηφορίζει προς τη θάλασσα. Θα αγοράσει από το φούρνο ένα ζεστό κουλούρι με ταχίνι. Όπως κάθε μέρα. Σκέφτεται πως την ενοχλεί η μεγάλη λεωφόρος που διασχίζει μέχρι να βρεθεί στην ακτή, με τόσα φανάρια και αυτοκίνητα, που δεν σταματούν να τρέχουν καθ' όλο το εικοσιτετράωρο. Η λεωφόρος κόβει την επαφή της με το υγρό στοιχείο. Μα, πάλι, πρέπει να νιώθει χαρούμενη που ζει τόσο κοντά στο νερό.

Ο φίλος της, ο μαύρος κορμοράνος, την περιμένει εκεί. Πάνω στη μύτη του βράχου που προβάλλει μέσα απ' το νερό. Προσμένει το μερτικό του από το κουλούρι. Τον έχει βαφτίσει Εμίλ. Ο Εμίλ αρπάζει το κολατσιό του και πετάει μακριά της. Κι εκείνη, αφού ανάψει τον ναργιλέ, απλώνει τα πόδια στη μικρή, διάφανη λίμνη που σχηματίζει το θαλασινό νερό ανάμεσα στα μικρά βράχια. Όσα απέμειναν από τις συνεχείς αναπλάσεις του Φλοίσβου. Αυτή την ώρα, αυτή τη στιγμή, μετουσιώνεται σε άσαρκη ουσία. Ακόμα και οι σκέψεις στο ασίγαστο μυαλό της γίνονται μέρος της διαφάνειας και, αβαρείς, την οδηγούν πίσω, στη θάλασσα της Βηρυτού. Εγκαταλείπεται και σκορπίζεται στην άχνα των καιρών και στην οσμή του πάθους. Αν μπορούσε να το προσδιορίσει, το πάθος μυρίζει μήλο και αιθέριο έλαιο κέδρου από το τουμπεκί των ναργιλέδων της μοιραίας πόλης. Δεν άλλαξε ποτέ αυτή την αγαπημένη συνήθεια. Να κάνει ναργιλέ στην ακτή το ξημέρωμα, πριν βγει ο ήλιος, και το βράδυ, πριν γείρει και χαθεί στη δύση του. Επιστρέφει στο σπίτι η ώρα οκτώ. Στις έντεκα θα έρθει μια μικρή ομάδα σπουδαστών από τη Σχολή Καλών Τεχνών να επισκεφτεί το ατελιέ της. Αυτό την κάνει χαρούμενη. Θέλει να επικοινωνεί με τους νέους. Γνώρισε τον καθηγητή τους στο παλαιοβιβλιοπωλείο των καλών της φίλων. Του Άλεν και της Ρόης. Ενδιαφέρων άνθρωπος. Της ζήτησε συγγνώμη που αγνοούσε το έργο της. Τι πράγμα και τούτο με μερικούς ανθρώπους! Λες και οφείλουν στην ενοχή αν κάτι τους διαφεύγει. Τον προσκάλεσε στο ατελιέ να δει τη δουλειά της, και ο καθηγητής εκστασιάστηκε. Φαινόταν ειλικρινής, και η ερμηνεία που έδινε στα γλυπτά της την ικανοποίησε ακούοντως. Της ζήτησε να επισκεφτεί ξανά το χώρο με την ομάδα του. Και, φυσικά, η Οριάν δεν είχε καμιά αντίρρηση. Είναι η ώρα που ταΐζει τα πετούμενα τ' ουρανού. Παίρνει απ' το σακουλάκι μια χούφτα σπόρους και τους ρίχνει στην αυλή από το παράθυρο της κουζίνας. Χαζεύει την επιθετικότητα των πουλιών όταν πρόκειται για το φαΐ. Δεκοχτούρες και περιστέρια. Πάει στην κουζίνα να ετοιμάσει και το δικό της κολατσιό. Σε αντιδιαστολή, δαγκώνει διακριτικά τη φρυγανιά της και πίνει μια γουλιά απ' το κεφίρ. Μόνη της το παρασκευάζει, με ζωντανό μύκητα. Εκείνο το λευκό πλάσμα που αναδύεται σαν ένας πρωτογενής οργανισμός, πρωτόγονος αλλά και ζωογόνος. Αυτή την πρωινή συνήθεια δεν την αλλάζει. Έχει την εντύπωση πως την τροφοδοτεί με ζωή. Όταν ζούσε στη Βηρυτό, κυρίως όταν γνώρισε τον άντρα της, τον Εμίλ, ακολούθησε τη λιβανέζικη γαστρονομική κουλτούρα. Ίσως για να ευχαριστήσει το σύντροφό της, αλλά της άρεσε κιόλας. Αγάπησε την τελετουργία των ειρηνικών στιγμών μαζί του. Ξυπνούσαν μόλις έσκαγε μύτη ο ήλιος, ερωτεύονταν σαν

πρωτόπλαστοι, κι ύστερα ο Εμίλ έφτιαχνε μόνος του αραβικές πίτες. Τις έτρωγαν ζεστές, αλειμμένες με χούμους. Έπιναν αριάνι και δυνατό τούρκικο καφέ. Ο Εμίλ τής έπαιζε με το ραμπάμπ* όμορφες μουσικές που μιλούσαν για τον έρωτα, την αγάπη, αλλά και την επανάσταση, την ανατροπή, την άρνηση του ελέους κάποιου Θεού ή κάποιου προφήτη. Συχνά της διάβαζε χωρία από τα κείμενα του Χαλίλ Γκιμπράν και κατόπιν τα συζητούσαν. Υπήρχαν φορές που καλούσαν για πρόγευμα φίλους του, Λιβανέζους, Γάλλους ή Αμερικάνους, κατοίκους της Βηρυτού. Τότε άλλαζαν κάπως την καθημερινή τους συνήθεια. Πρόσθεταν μυρωδάτο καφέ φίλτρου, κρουασάν βουτύρου ή φέτες ψωμιού βουτηγμένες σε μίγμα από γάλα και αβγό και τηγανισμένες σε ηλιέλαιο. Για έναν ανερμήνευτο –εκείνη την εποχή– λόγο, δεν υιοθέτησαν ποτέ το εγγλέζικο πρόγευμα. Αργότερα, όταν της έγιναν αντιληπτές οι θέσεις του Εμίλ, κατάλαβε ότι εκείνος αντιπαθούσε την πολιτική που εξέφραζαν οι Άγγλοι στη Μέση Ανατολή, ενώ υπεραμυνόταν της πολιτικής των Γάλλων. Η ίδια μίσησε με όσο μίσος χωρούσε η ψυχή της κάθε επέμβαση αποικιοκρατικού τύπου. Τώρα πια βρίσκεται σε μια πνευματική σχέση με το παρελθόν, όπως έλεγε και ο Χαλίλ Γκιμπράν. Διότι το παρόν διαβαίνει με ταχύτητα μεγάλη και το μέλλον δεν είναι παρά η όρυξη του τάφου που σε προσμένει να ενωθείς με τα αναλλοίωτα φυσικά υλικά, ή ένας αέρας που ανταμώνεται με τον καπνό της καιόμενης βάρους σου. Της αρέσει να συνδιαλέγεται με ρήσεις σοφών ανθρώπων, συμπληρώνοντάς τες με τη δική της κοσμοθεωρία. Έτσι, ο λόγος τους γίνεται μέρος ενός διαλόγου και δεν καταντά θέσφατο. Της μένει λίγη ώρα μέχρι τον ερχομό της Σόνιας, της γυναίκας που τη βοηθάει στο σπίτι. Βγαίνει στον κήπο, ένα μικρό τετράγωνο όπου χωρούν όλων των ειδών τα μυριστικά φυτά. Μαζεύει φύλλα λουίζας για τη λεμονάδα ή το τσάι. Κάνει αργές κινήσεις. Απολαμβάνει την κίνηση όπως την μπουκιά το φαΐ στο στόμα. Σκέφτεται πως ακόμα μια μέρα την υποδέχεται στους κόλπους του φωτός και τρίβει στις παλάμες της ένα χαρμάνι από δυόσμο, βασιλικό και ρίγανη. Νιώθει τυχερή που βρήκε αυτό το σπίτι στο Παλαιό Φάληρο. Της θυμίζει Βηρυτό, με τους δυο πανύψηλους φοίνικες και τη θάλασσα τόσο κοντά της. Τι θα γινόταν χωρίς τη θάλασσα!».